

DEMJÉN LÁSZLÓNÉ

Eszterlánc

Esztike teljesen átlagos kislány volt. Kék szemű, szőke hajú, rizsszem fogú, csupa mosoly. Anyukának, apukának szemefénye, nagyimami boldogsága. Az átlagossága azzal fokozódott, hogy anyu és apu külön éltek, mint millió más kisgyermek szülei. Ő maradt azonban a legfontosabb, mivel nem született sosem testvére.

Mindig az érzelmei irányították, már kicsi korában is, és ez nem változott akkor sem, amikor már a lábmérete is elérte a végleges állapotát. Nem volt nagy észkombájn, de akaratos, harcos természete segítette abban, hogy felverekedte magát a legjobb tanulók közé az iskolában. Nem tudott szépen énekelni, nem volt benne a színjátszó körben sem, de ő menedzselte mind a két csapat szerepléseit. Szóval, egy teljesen átlagos kislány volt.

Aztán jöttek azok a fránya fiúk.

Szilveszter volt az első komoly fiú. Amikor már nem volt első és nem volt komoly, Esztike úgy emlékezett vissza, hogy csak a neve miatt jártak. Eszter és Szilveszter. Jó, mi? Olyan romantikus! De ha már keressük a romantikát, akkor az mutatkozzon meg a nevekben is. Tutira vette, hogy összeillenek. Aztán egy bulizós novemberi estén Esztike odaadta a szüzeségét. Nem volt jó, de nem volt rossz se. Egy kicsit fáj, meg egy kicsit égett, meg kábé két percig tartott, de nem volt benne biztos, hogy még egyszer akar szeretkezni ebben az életben. Legalábbis nem Szilveszterrel. A karácsonyi nagyimami-féle töltött káposztát még együtt ették, de az év végi névnap bulira már nem ment el. Anyuval és nagyimamival elbúcsúztatták az óévet – és vele együtt Szilvesztet is. – Majd lesz másik! – mondta nagyimami, de Eszterke már ilyen zsenge, tizenhét éves korában is meglátta a lehető legnagyobb igazságot, hogy

minden férfi egy disznó! Egy kislány nem egy kardhalat akar, hanem egy delfint. Olyan fiút, aki odabújik, aki kézen fogja, aki büszke rá, de nem csak a push-up formázta cicik miatt, hanem saját maga miatt. Olyat, aki okos, de irányítható. Aki szeret, de szabadnak hagy. Aki felelősséget érez, de nem kíván többet, mint amit adni tudsz. Segítség! Vannak ilyen fiúk?

És akkor Esztike csak várt, várt.

Talán, mert nem volt testvére, már korán felmerült benne a saját gyermek utáni vágy. Fiatal anyuka akart lenni: barátnője a saját picit, szóke, rizsszem fogú kislányának. A főiskola alatt már úgy nézett a fiúkra, mint leendő apa-alanyokra. Azért legyen magas! Egy férfi ne legyen kicsi, főleg, ha egy száznyolcvan centiméteres lány áll mellette – mondta Eszterke mindig. De ne legyen túl izmos! Olyan izék ezek a csupaizom, csupaszcsga pasik. Legyen erős! Mert ugye csak át kell valakinek emelnie a küszöbön, amikor belépünk a saját lakásunkba, és inkább ő engem, mint én őt – mondta Eszterke. Meg nehogy szóke legyen! Jaj, ezek a szóke fiúk! Egy csepp férfiaság sincs bennük! Hogy Brad Pitt? Olyan csak a mesében van, te! – mondta Eszterke.

És akkor Esztike csak válogatott, válogatott.

Amikor István belépett a képbe, anyu, apu és nagyimami is azt gondolták, hogy oda kell adniuk az ő picit lányukat. Hihetetlenül tökéletes volt. Egy delfinfiú. Gyönyörű és kedves. Segítő-kész és szeretetreméltó. Barna és szőrös. Ja! Magas és erős. Puszilgatós, ölelgetős, meleg volt a tenyere és a szíve is. Aztán külföldre ment dolgozni. – Eszter! Hidd el, csak két év! Csak két év, mondom! A gyerek? Hát lehet gyerekünk utána. Még főiskolára jársz, légy türelmes, kérlek, várj rám! – mondta István, de Eszterke csak sírt, csak sírt, és kisírta a szívéből az első tökéletes fiút.

Amikor nagyimami meghalt, és anyuval ketten maradtak a nagy házban, úgy érezte, hogy kettéhasadt a világ, és neki a

rosszabbik oldalon jutott hely. Erővel, akarattal, szinte zombiszerű állapotban tette le a vizsgáit. Mikor kezébe kapta a diplomáját, csak anyu örült vele a diplomaosztón. Apu nem ment el. Nem bírta a felfokozott érzelmeket. Apu a nyugalmat és a magányt szerette. Anyunak csak Eszter maradt, de Eszter nem akarta, hogy neki csak anyu maradjon. Anyuval boldog volt, de egyedül volt.

Nagy lendülettel kezdett el dolgozni. Az idősebbek nehezen fogadták el céltudatos, akaratos természetét, de mivel nagyon bájos volt, szinte mindenki behódolt neki. Szinte mindenki, kivéve Kornélt. Kornél egy utálatos pofa volt. Vékony, szikár, parancsoló természetű. Ja! A főnök!

Amikor ketten voltak egy helyiségben, szinte szikrázott körülöttük a levegő. A főnök úr nem tolerálta a 'bulizás után később jövünk be dolgozni' vagy a 'buliból jövünk dolgozni' eseteket. Vagy csak azt nem tolerálta, hogy őt nem hívták? Ezt ki kell deríteni! Esztike bedobta a push-up módszert – passzos fekete topban, magasán, szökén, huszonöt évesen hófehér Signal-mosollyal – és bejött: a hétfégi csapatépítő tréning után Esztike és Kornél már egy csapatot alkottak. Nem volt delfinfiú, nem volt szép és kedves, de megbízható volt, ami egy leendő apa-alanynál már pozitív elbírálás alá esik. Hogy ki kit emelt át a küszöbön, arról nem szól a fáma, de hogy a közös lakásban, a közös hálószobában, a közös franciaágyon a legtükéletesebb dolgok történtek, azt mindenki érezhette a munkahelyen. Anyu és apu boldogok voltak, bár nem ilyen fiút szerettek volna a lányuknak. Kornél nem volt hűségese. Amit nem tudunk, az nem fáj, nem is fordult elő sokszor, a szerelem pedig lobogott, mint a gázláng. Amíg ki nem fogyott a tartály.

Amikor Kornél kiment külföldre dolgozni, Esztike megint csak sírt, sírt. Sírt, amikor elment, sírva örült, amikor hetek múlva megjött. Te már olyan sokat sírsz! A gyereket is sírva fogjátok csinálni? – kérdezték odabent a lányok. És Eszternek bekattant: a gyerek! Kornél mondta: várjunk még! Eszter

mondta: jövőre harminc leszek! Kornél mondta: van kint egy nőm, akitől gyermekem lesz a jövő hónapban. Esztike hazaköltözött anyuhoz, és megesküdt, hogy jövőre neki is lesz gyermeke.

Aztán Esztike csak várt, várt. No, nem olyan sokáig. A fiú, vagy inkább férfi – nevezzük inkább így – nem a semmiből bukkant elő, hanem a szomszédból. Hogy van ez? Éveken át látjuk egymást, figyeljük egymást, éljük az életünket, és elmegyünk egymás mellett, aztán belobban a szikra. A szikrából vágy lesz, a vágyból meg ágy. Harminc év körül az ember már könnyen ott találja magát, mindenki vállalja be, saját felelősségre ajánlom! Az élet elmegy gyorsan, és még gyereket is csinálni kell! Legalább egy beleférjen! – tette össze a kezét a templomban vasárnap Esztike.

Az újabb apa-alany – Tamás – szép fiú volt. Magas, barna, bújós, puszikodós, kézfogós, olyan ’mikor leszel már az enyém, ha az leszel többet nem eresztelek el’ típus. Esztike mondta, hogy neki baba kell, Tamás mondta, hogy neki Esztike kell és egy baba. Így nagy volt a boldogság, amíg Tamás állást nem kapott külföldön. Esztike pedig csak sírt és sírt. Nem akarom, hogy sírj – mondta Tamás. –Nem akarlak elveszíteni, hiszen csak most kezdtük el. Hidd el, csak két év. Gyűjtök pénzt, a tied leszek, te meg az enyém. Boldog akarok lenni veled, és azt akarom, hogy te meg velem, csak velem légy boldog. Gyere, veszek neked egy fagyit, te böngőmasina...– fogta kézen Tamás, és bementek a cukrászdába. Az ajtónál fiatal pár ült egy kicsi szőke lánnyal. Ismerősnek tüntek, főleg a férfi. Magas, barna hajú, kék szemű; mosolyogva nézték a kislányt, ahogy ügyeskedve kanalazta az eperfagyit. Nézte Eszter is. Gyönyörű, csupa mosoly ez a gyerek, bárcsak nekem is ilyen születne! Szia, Eszter! – köszönt a férfi. Szia, István – köszönt Esztike is, és csendben kifordult az utcára, és csak sírt, sírt.